

# Izrael: Ukradené jméno, ukradená země, ukradené životy

Podpora amerických evangelikálů modernímu státu Izrael vychází z selektivního výkladu **Genesis 12:3**: *“Požehnám těm, kdo tě žehnají, a prokleji ty, kdo tě proklínají.”* Politici jako předseda Sněmovny reprezentantů USA **Mike Johnson** citují tento verš, aby politickou podporu Izraeli prezentovali jako posvátnou povinnost. Tento výklad však zjednodušuje tisíce let náboženského a historického vývoje do nebezpečně zjednodušující rovnice: moderní Izrael = biblický Izrael = božská přízeň.

Tento esej zpochybňuje tento předpoklad tím, že obnovuje **kontinuitu** v historii země a jejího lidu. Skuteční dědicové smlouvy nejsou definováni národním státem nebo rasovou kategorií, ale **věrnou kontinuitou** s božím zjevením – a setrváním v zemi. Podle tohoto měřítko jsou to **Palestinci**, nikoli moderní stát Izrael, kdo nejvíce ztělesňuje odkaz starověkého Izraele.

## Od pohanů k Izraelitům: První smlouva

Nejstarší obyvatelé **Eretz Israel** – biblické země – nebyli “Židé” v moderním smyslu. Byli to **pohané**, Kanaánci a Hebrejci, kmenové národy Levanty. Jejich identita jako *Izrael* začala ne krví, ale smlouvou – když stáli na **hoře Sinaj** a přijali Tóru. To byl okamžik, kdy se stali “vyvoleným” lidem, ne díky rase nebo genetice, ale díky **přijetí božího vedení**.

## Od Izraelitů k křesťanům: Nové zjevení

Když přišel **Ježíš (PBUH)** s poselstvím obnovy a soucitu, mnozí z těchto lidí ho rozpoznali jako **Mesiáše** a přijali to, co považovali za **aktualizaci smlouvy**. Stali se **prvními křesťany**, ne tím, že by odmítli judaismus, ale věřili, že byl naplněn. Jiní – ti, kteří Ježíše odmítli – zůstali v židovských komunitách, ale žili pokojně s ranými křesťany. Pouze malá, radikální frakce odmítla Krista s nepřátelstvím, označila ho za falešného proroka a podle některých talmudských textů ho dokonce vysmívala jako „vařícího se ve výkalech v pekle“. Ti **nebyli většinou** a často byli svými sousedy odmítnuti – což vedlo k **vyhnanství a diaspoře**, zejména do **východní Evropy**.

## Od křesťanů k muslimům: Závěrečné zjevení a pokračující přítomnost

Když přišel **Mohamed (PBUH)** jako poslední posel, mnohé z těchto komunit opět přijaly **další krok ve smlouvě**. Stali se **muslimy**, neviděli v této náboženské kontinuitě žádný rozpor: od Tóry přes Evangelium k Koránu. Jiní zůstali **křesťany**, ale nadále žili v zemi pokojně.

**Zůstali** – přes římské pronásledování, byzantskou vládu, islámské chalífáty, křižácké invaze a osmanskou správu. Jejich **kořeny zůstaly nepřerušené**.

Tato populace – nyní označovaná jako **Palestinci** – neopustila zemi. **Obdělávali půdu**, mluvili jejími jazyky a udržovali její tradice. Jsou **duchovními a biologickými potomky** těch, kteří poprvé stáli na Sinaji, kráčeli s Kristem a obrátili se k Mekce.

## Vznik sionismu: Přerušení, nikoli návrat

Naopak **moderní sionistické hnutí** nebylo pokračováním smlouvy, ale **radikálním přerušením** od ní. Jeho zakladatelé byli převážně **sekulární**, formováni **evropským rasovým nacionalismem**, nikoli náboženským zákonem. Tvrdili, že pocházejí ze starověkého Izraele, zatímco odmítali Krista i Mohameda. A co je nejdůležitější, nevznikli z komunit, které zůstaly v zemi, ale z těch **nepřátelských exilových menšin**, které odmítly prorocké vedení a byly **vyhnány před staletími**.

Mnoho sionistů pocházelo z **východoevropských komunit**, formovaných staletími odloučení od Levanty. I když někteří měli částečné blízkovýchodní předky, velká část jejich dědictví pocházela z **konverzí a asimilace v cizích zemích**. Přesto právě tyto komunity nyní tvrdí **výhradní božská práva na zemi** – vytlačující a dokonce vraždící potomky těch, kteří *nikdy neodešli* a přijali každé následující zjevení Boha.

## Nakba: Zvrácení smlouvy

Když byl v roce 1948 založen **Stát Izrael**, neobnovil smlouvu – **porušil ji**. Stovky tisíc Palestinců, včetně **muslimů, křesťanů a Židů**, byly vyhnány, vyvlastněny nebo zabity. To byla **Nakba**. Mnoho židovských Palestinců, kteří zůstali, se stalo izraelskými občany – ale **křesťanští a muslimští Palestinci**, jejichž kořeny sahají až k Sinaji a dříve, byli vyhnáni.

Tuto tragédii ještě zhoršuje skutečnost, že mnoho křesťanských a muslimských Palestinců bylo **sousedy, přáteli a dokonce příbuznými** palestinských Židů. **Komunity byly propojené**, spojeny nejen krví, ale i společným jazykem, zvyky a zemí. Dnes jsou ti, kteří zůstali, vystaveni **vojenské okupaci, obležení, hladovění a bombardování**, zatímco jejich bývalí sousedé jsou nuceni sloužit nacionalistickému projektu, který se nazývá „Izrael“, ale už neodráží ducha smlouvy.

## Pojmenování psa Caesarem: Když se symboly stávají náhradami pravdy

Nazvat moderní stát „Izrael“ a na základě tohoto jména si nárokovat božská práva není o nic legitimnější, než pojmenovat svého psa „Caesar“ a trvat na tom, že je právoplatným dědicem Římské říše. Můžete ho krmit hrozny, obléknout do tógy a naučit ho štekat latinsky – ale jméno mu neuděluje imperiální nadvládu. Nemůže svolat legie, vybírat daně v Galii ani si nárokovat Kartágo. Jméno je **představení**, nikoli původ; **gesto**, nikoli genealogie.

Přesně to však sionismus udělal – **oblékl moderní politický projekt do jazyka starověké smlouvy**, předpokládaje, že samotná symbolika mu propůjčí duchovní a územní legitimitu. Je to rituál klamu: vzývat jméno „Izrael“, ukázat na písmo napsané před tisíci lety a předstírat, že stát založený v roce 1948 prostřednictvím sekulárního nacionalismu a koloniálního násilí je jeho dědicem. Tím sionismus neobnovuje smlouvu – **napodobuje ji**, vyprázdňuje její etické jádro a zneužívá její symboly. A když evangelikální vůdci jako Mike Johnson posvěcují tuto napodobeninu biblickým veršem, nebrání božskou pravdu – **žehnají kostýmu**.

## Evangelikální slepota: Uctívání jména, nikoli pravdy

Američtí evangelikální křesťané, jako Mike Johnson, **špatně vykládají Genesis 12:3**, když ji aplikují na moderní stát, jehož zakládající ideologie **odmítá Krista i Mohameda** a jehož činy porušují základní morální učení **Bible, Tóry a Koránu** – které všechny tvrdí, že zničit jediný nevinný život znamená zničit celý svět. „*Kdo zničí jediný život, je považován, jako by zničil celý svět*“ (Sanhedrin 4:5). „*Proto jsme nařídili dětem Izraele, že kdo vezme život, je, jako by zabil celé lidstvo*“ (Korán, Al-Ma'idah 5:32). To nejsou kulturní návrhy; jsou to **posvátné absolutna**. Žehnat národu, který staví zdi, shazuje bomby a vynucuje obležení a hladovění civilistů, není poslušností Bohu – je to **svatokrádež ve třech jazycích**.

## Závěr: Smlouva žije s těmi, kteří zůstali

Země nepatří těm, kdo vzývají její jméno, ale těm, kteří **prožili její historii, nesli její víru a ctili její proroky**. Skutečná kontinuita Izraele není ve státě, který nyní nese jeho jméno, ale v **palestinském lidu** – muslimech, křesťanech a Židech – kteří přijali každou fázi božího zjevení a zůstali zakořeněni v půdě svých předků.

Podporovat Stát Izrael v jeho současné podobě – vybudovaný na vyvlastnění, násilí a apartheidu – není požehnáním Abrahamova semene; je to **prokletí smlouvy**. Je to spojení ne s Mojžíšem, Ježíšem nebo Mohamedem (pokoj jim všem), ale s Faraonem, Herodem a Abu Lahabem.

**Ti, kdo stojí za Izraelem, zatímco hladoví děti, ničí domy a vraždí civilisty, nebudou požehnáni. Budou prokleti.** Mohou se na čas izolovat od veřejné odpovědnosti bohatstvím a mocí, ale zbytek svého života stráví **utíkaním a skrýváním se před spravedlností** – na soudech, ve svědomí a v dějinách. A to bude **jen ochutnávka** toho, co je čeká v životě příštím.

Neboť **Bůh Abrahamův neposvěcuje tyranii**. Smlouva nikdy nebyla štítem pro utlačovatele – byla břemenem neseným věrnými. A ti, kdo tuto smlouvu překroutili v ospravedlnění impéria, nebudou odpovídat novinářům ani politikům, ale samotnému Bohu, jehož jméno znesvěcují.